

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Vtrum concedendum sit tres personas diuinas esse tria entia, & vtrum
Pater omnem realitatem ac entitatem, quam habet communicet Filio.
disputatione 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

Solutio.

non communicat Filio: ergo aliquam realitatem non communicat Filio. Neganda est minor, quia illam, quae distinguitur, communicat Filio, sed non quoad id secundum quod realiter distinguitur à Filio, sed quatenus illa realitas, quae est paternitas realiter distincta à Filio, est essentia, quam Pater Filio communicat. Quo loco aduerte, quia hoc vocabulum, realitas Patris, non significat praecise esse relatiuum, aut esse absolutum, sed realitatem Patris, quae est vna numero, & habet verumque esse: paternitas verò significat illam quoad esse relatiuum praecise hanc esse falsam, Pater communicat paternitatem Filio, quia sensus est, communicat Filio realitatem illam quoad esse paternitatis, quod est falsum: Hanc tamen esse veram, Pater communicat Filio omnem realitatem quam habet. Atque etiam hanc, Pater communicat Filio realitatem, quae est paternitas, licet non quatenus rationem habet paternitatis.

Illud etiam hoc loco aduerte, has esse falsas, Pater communicat Filio omnem modum realem quem habet, Pater communicat Filio omnem rationem realem quam habet, sumpta ratione reali pro conceptu obiectiuo reali. Et enim modi reales, rationesque reales eo modo sumptae, sunt multae in Deo: vt alius modis, aliaque ratio realis est essentia, alia paternitas, alia spiratio actiua, aliaque & alia sunt diuersa attributa, Patereque modum realem, rationemque paternitatis non communicat Filio. Si ergo vocabulum, omne, distribuat pro modis, rationibusque reals quae sunt in Deo, tunc non omne reale, quod Pater habet, communicat Filio. Atque hoc modo loquimur frequenter, loquiturque Concilium Florentinum illis verbis citatis. Quare licet in rigore verum sit, Patrem communicare Filio omnem realitatem quam habet, quia vnicam habet, eamque illi communicat, licet non quoad omnem modum ac rationem realem illius, numquam sine distinctione est concedendum, Patrem communicare Filio omnem realitatem quam habet.

ARTICVLVS IV.

Virum nomina essentialia concreta possint supponere pro persona.

Quod in hoc loco dici poterant, consulto dicta sunt quaestiones 3 & 6. articulo quarto: quare solum dubia quaedam examinabimus.

DISPUTATIO I.

Virum haec sit concedenda, hic Deus est hic Deus, si pronomina a parte subiecti demonstrent Filium, & a parte praedicati Patrem.

Primum dubium sit, quod titulus proponit Bartholomaeus Torres hoc loco duas contrarias sententias refert, variisque argumenta in vtramque partem, tam difficillemque reputat hanc quaestionem, vt definire non audeat, an praedicta propositio simpliciter ac absolute sit concedenda: an verò sit neganda. Veretur enim si eam concedat, nequis clamet eum fauere errori Sabellij pluralitatem personarum negantis. Si verò eam neget, fauere errori Idololatrarum pluralitatem Deorum asserentium. Quare eo vitur consilio, vt eam distinguat, ac dicat: Si sit sensus, Filius, qui est

A Deus, est Pater, qui est Deus, esse haereticam. Si verò sit sensus, Filius & Pater sunt idem omnino Deus, esse veram & orthodoxam.

Nos autem putamus dicendum esse. Si nomen, hic Deus, tam a parte subiecti quam a parte praedicati, significet individuum naturae diuinae commune tribus personis, vt in rigore ac simpliciter significat, propositionem esse verissimam, ac identicam. Negamusque a parte subiecti ostendi posse solum Filium, & a parte praedicati solum Patrem. Neque enim nomen illud significat Patrem, quia Patrem, aut Filium, quia Filium, cum sit nomen absolutum & non relatiuum, sed hunc numero Deum communem tribus personis, illumque ostendit. Quamuis autem supponat pro tribus personis, quia tamen vnica suppositione pro illis supponit indistincte, vt q. 3. art. 4. ostendimus, nullam in particulari personam ostendit, sed omnes indistincte, ostendendo immediatè individuum illius commune, quod solum significat, & ratione illius quodammodo supposita, pro quibus mediatè supponit, propter modum significandi naturam diuinam in concreto. Itaque vocabulum, hic Deus, nec significat, nec designat, quoad illud pronomine, hic, proprietatem personalem, eo modo quo in creatis & naturalibus, quando dicimus, hic homo, aut hic equus, pronomine, hic, significat ac designat proprietatem personalem, aut suppositi, eaque ratione nomina illa, hic homo, aut hic equus, ostendunt personam, aut suppositum. Ratio verò diuersitatis est, quia pronomine, hic, designat ac significat principium indiuiduans: in rebus autem creatis & naturalibus, natura substantialis in concreto indiuiduatur per proprietatem personalem, aut suppositi, vel certe talis proprietates in principio indiuiduante suppositum includitur, eaque ratione pronomine demonstratiuum eam significat, ac ostendit. Quò fit, vt quando dicimus hic homo, aut hic equus, semper personam, aut suppositum significemus, ac immediatè ostendamus. At verò natura diuina, tam in concreto, quam in abstracto, se ipsa est haec, ac indiuidua, proprietatesque personales sunt extra rationem ipsius, quatenus est haec: eaque ratione nomen, hic Deus, quod eam in concreto significat, nec significat, nec ostendit proprietates personales, aut supposita, sed solum naturam singularem illis communem, tamen si simul supponat mediatè pro omnibus suis suppositis distincte.

Quo loco aduerte, quando dicimus, hic Deus generat, nos non ostendere personam Patris, sed hunc Deum communem tribus suppositis, & cum illo omnes tres personas indistincte: verificari verò praedicatum de subiecto ratione solius personae Patris, pro qua nomene positum a parte subiecti mediatè ac indistincte supponit. Longè itaque diuersa sunt, ostendi a parte subiecti solum personam Patris, & praedicatum verificari de subiecto ratione solius personae Patris. In proposita namque re; hoc secundum est verum: primum verò falsum.

Quòd si quis dicat, cum nomina pro hominum arbitrio significant, sumo propositionem illam, ita vt pronomine, hic, a parte subiecti designet ac demonstret proprietatem Filij, & a parte praedicati proprietatem Patris, idemque sit dicere a parte subiecti, hic Deus, ac dicere, Deus Filius, & a parte praedicati idem sit dicere, hic Deus, ac dicere, Deus Pater. Deinde verò petat, sitne nunc propositio vera, an falsa? Respondeo, tunc esse falsam, sed nomen, hic Deus, sumi aequiuocè, a parteque subiecti significare idem, quod significat vocabulum, Filius, & a parte praedicati significare idem, quod significat vocabu

Autori sententia.

Opinia Torres.